

МАШИНАТА... За Нея и днес повечето съдим само по някогашното си (и сегашно?) усещане за мащабите И: за въртяла села, градове, столици, държави, народи... Със своя Голяма политика. Със своя войска. Със своя милиция. Със свои свръхтайни служби, чийто жест е решавал всичко. И нищо...

МАШИНАТА за борба с онзи свят отатък Берлинската стена, в който човек бил смазан от какво ли не: от богатството; от бедността; от хората; от свободата да избираш и да си отговорен за себе си...

МАШИНАТА — създава ни такива каквито сме. С минало, което днес притегляме за празните години, оставили дулки в душите ни. С настояще, в което късаме от себе си парчета минало или се гърчим, за да (а резултатът всъщност няма значение!) се оправдаем пред нас и другите. С бъдеще, за което в животински страх само знаем, че имаме право да живеем човешки...

Перфектна МАШИНА — създава класове и разряди дори за брака, който дава: привикване при партийни и комсомолски секретари, изключване от университетите, тормоз в работата, пък било и за сметка на професионализма, интерниране, затвори, „трудова обществина“...

Берлинската стена рухна. Значи — рухнала е и МАШИНАТА. Но нима още не сме в зъбите на колелата И, а нямат в Нейния търбух не ботат механизми!...

Десет години димаме от рова. И никого не можахме да убедим, че отдавна не ни

интересува молекулите на хлор ли ни душат, или молекулите на хлорни производни, които сигурно се различават по протони, или друго... И никого не можахме да убедим, че вече не ни интересува къде се къса нишката и къде пропадат всичките ни

МАШИНАТА И ПЕСЕНТА

Или кой как разбра (използва)
ЕКО-РОК-ФЕСТ — „Снагеме Русел!“

усилия да се спасим. Никого не можахме да убедим, че просто искаме да не живеем в страх, че сме в газова камера, в която кракът всеки момент може да изпусне...

Никого не можахме да убедим. Защото други — делеч от тук, но по-силни от нас — твърдяха, че нямаме екологичен проблем. За какво ли сме били цена в Голямата политика на МАШИНАТА!...

А когато стана аварията с жертви в гюргевския лимкок бинет, Голямата политика я от рече, та трябваше да научим истината от едно журналистическо проучване!

И които ни разбираха, бяха слаби като нас.

МАШИНАТА рухна. Може би най-вече поради нашето отчаяние. Нашето отчаяние —

на тези, които бяха свикнали да мълчат, но повече не можеха да го правят. Защото исках да ги убедят, че са делотности. Защото се бяха отучили да вярват на когото и да е било там — в Голямата политика. Нашето отчаяние — на тези, които са събрали последните капки надежда. Надеждата, че все още можеш да се бориш сам за спасението си.

МАШИНАТА рухна. Събрахме се за ПЕСЕН. Събрахме се да пеем за спасението си. И пак някой, далеч от тук (както онези, които навремето бяха по-силни от нас), каза, че ПЕСЕНТА ни ще бъде вредна. Защото в Голямата политика може да се тълкува различно. И по-точно — защото на

някого може да се стори враждебна.

Знаехме, че могат да обърнат думите на ПЕСЕНТА ни. Че могат да ни използват. И по познат начин, но в нов вариант някъде нещо да се отложи, проточи, размие... Знаехме. И не вярвахме: та срещу кого би имало враждебност в нашата ПЕСЕН?! Срещу онези двама румънци ли, за чийто семейства сега събираме помощи като единичка та възможна ни благодарност, че сме живи след аварията!...

МИР НА ПРАХА ИМ — те никому не са врагове и никой човек с нищо не може да им навреди!...

Знаехме и за онаследената мъдрост за преклонената глава и сабята. Но нямаше време за нея: човешкият живот е твърде кратък, за да не го изживееш човешки, нали? Защо тогава исках да се откажем от последните си капки надежда в ПЕСЕНТА!?

МАШИНАТА рухна. Но ни предупреждаваха (тези, които са като онези — по-силните навремето от нас) за политиката, дивидентите, юридически отношения, договорености, документи, подписи... Колко думи ни казваха, колко преана

[Следва на стр. 3]

Емил ЯНЧЕВ

Машината и песента

(Продължение от стр. 1)

лизирани бъдещи ходове, полуизречения, полунамеци, „пророчества“. . . Когато говорехме просто за въздуха, който ние — тук — десет години дишаме. През които се объркахме в думите на Голямата политика. По-точно — престанахме да им обръща-

ме внимание. Защото не искахме да сме повече цена за нещо или някого. И защото МАШИНАТА рухна. И ПЕСЕНТА вече не може да бъде вредна.

МАШИНАТА рухна. Но се оказа, че ПЕСЕНТА, обратно на целия свят извън МАШИНАТА, може да бъде и „вредна“. Там някъде — високо

над нас — чува думите И обратно. Там някъде — високо над нас — нещо (подписването на една конвенция, която предполага серия от документи и подписи) се отложи, проточи, анализира, уточнява. . . Там някъде — високо над нас — някой нарекъл отчаянието и надеждата ни „чисто мръсен претекст“. Там някъде, високо

над нас, някой прекрещал на метта на двамата мъртъвци и пряко или косвено свързал нечовешката им смърт с опасност, не по-голяма от експлозия на бутилка стечен газ. . .

МИР НА ПРАХА ИМ и Бог да помага на живите!

МАШИНАТА рухна. Ще изоставим ли последните си капки надежда в ПЕСЕНТА?